

ossa cum XII prophetarum ossibus pullulent, ut A scriptum est, de loco suo, quatenus cum finito mundi termino supernum cum iis illuxerit regnum, angelicæ novitatis florcat luce resurgens novus homo. Amen.

CAPUT IX.

Sepulcrum ejus præclaro insignivit et opere et decore dominus abbas Everelinus, piis scilicet ossibus pietatis exhibens officiosum manus, atque hoc epitaphium ab ipso compositum auratis circa litteris inscribi fecit, antistes tibi, reverende, præcordialiter devotus.

EPITAPHIUM.

*Flos, decus Ecclesiæ, præsul, speculumque sophiæ,
Hic, Reginarde, jaces, corpore jam cinis es.
Nos quia frumenti satias pinguedine dulci,
Pasca sint cæli centuplicata tibi.
Te rapit a tenebris mundi lux quinta Decembris,
Splendeat in requie sol tibi justitiæ. Amen.*

Abbas Stephanus, secundum quod ait per prophetam Dominus : *Ecce excoxi te non quasi argentum, elegi te in camino paupertatis (Isaï. XLVIII)*, defuncto præsule quasi pupillus absque patre pauperem degebat vitam, quoniam Nizo, qui avunculo successerat in præsulatum, totam suppellectilem et auri plurimum et argenti, quod ille S. Laurentio thesaurizaverat, ut in comparandis huic Ecclesiæ prædiis pro illius anima expenderetur, retinuit, usurpavit, non recogitans quanta piissimus nutritor sibi fecisset bona, Nizo, inquam, vir ingenio rudis et pene ignarus litterarum.

Tamen Stephanus Deo acclivis et a Deo sustentatis ædificia claustris et officinas consummavit, et circumquaque succisis nemoribus, quæ propter insidias latronum omni erant transeunti noxia, elaboravit, atque excoluit novallia, instar Noë de fructu manuum suarum plantavit vineam, et idem ipse veluti uva dulcis ex vinea Sorech, id est electa vel

optima, tribulationum torculari sæpe numero pressus est. Siquidem et Wazo episcopus Nizonis successor non minime illum afflixit, jura quædam infringere volens circumjacentis terræ, quam venerabilis Reginardus liberam ab omni exactione huic Ecclesiæ delegaverat.

Post Wazonem Theoduinus successit, placidum Leodiensis Ecclesiæ sidus, qui basilicam sanctæ Dei genitricis Mariæ, ut magna devotione sic magna operositate in hio extruxit, cujus anno episcopatus XIII prædictus abbas Stephanus, cunctorum hujus Ecclesiæ monachorum Pater primus, in senectute bona et plenus dierum, ut Abraham ille multarum gentium pater, mortuus est; postquam præfuerat, inquam, normaliter huic Ecclesiæ XXXIII annis, secundum nomen suum, quod *normalis* interpretatur, id est coronatus, felicitis normæ, hî est justitiæ laborumque percepit suorum a Christo coronam.

Sepultus est autem in crypta sanctæ Dei Genitricis ante majus altare, scilicet ad pedes Domini Wolhodonis episcopi, apud quem pro sua religiositate et honestis moribus multum habuerat gratiæ et familiaritatis. At vero nobilissimus comes Herimannus, qui et Hezelo, sæculi quæ sunt renuntians omnibus, Virduni apud ecclesiam sancti Vitoni monachicum suscepit habitum, et vivens monachico usque in finem bonum, aggregari sanctorum collegio meruit monachorum. Ipse fidei et unica semper devotione sanctum Laurentium excoluit, quem et de thesauro et familia et præcio suo hæreditavit liberaliter. Ergo per suffragia et obtentum ejusdem martyris hæreditatem capiat in terra viventium; nec non et qui decesserunt fratres nostri feliciter in te, o Christe, quiescant, dum resurrectionis advenit tempus, o primogenite mortuorum, per te resurgant, tibi vivant, in te gloriantur in sæcula sæculorum. Amen.

REINERI MONACHI

DE CASU FULMINIS

SUPER ECCLESIAM MONASTERII SUI

LIBER.

(D. Bern. Pezsius, *Thes. Anecd. IV, III, 187*, ex cod. ms. cænobii S. Laurentii Leod.)

OPUSCULUM CUJUSDAM AD AMICUM FAMILIAREM DE CASU FULMINIS.

CAPUT PRIMUM.

Libellum ad te flebilem scripsi, o Frederice, postulante scire, quomodo nuper plagati ab eo simus, qui plagatus pro nobis in cruce est, quomodo, in-

PATROL. GCIV.

quàm, ceciderit corona capitis nostri ab eo dejecta, qui spineam tulit in passione coronam, ut dolentes cum Job nostra dicere possit Ecclesia : *Spoliavit me Deus gloria mea, et abstulit coronam de capite*

meo (Job xix). Vere, ut ait Jeremias : *Spiritus oris nostri Christus Dominus captus est in peccatis nostris* (Thren. iv), quia obscuratum est apud nos aurum divini timoris, mutatus est color optimus sanctæ religionis, atque ideo juxta eundem prophetam virgam vigilantem iræ Dei sensimus super nos (Jer. i). Nam præsentis anno, qui est ab Incarnatione Dominica 1182, xi Kal. Aprilis in crastinum, scilicet post dies Palmarum, mirabilis in altis Dominus intonuit super nos fulmine cum maximo atque horribili fragore cadente. Quod licet extra ceciderit, ad sinistram videlicet latus turris nostræ, tamen per majus ostium monasterii valvas feriendo ingressum, et ultro citroque volitans ac discurrens confudit omnia vapore, fumo, fetore secundum illud in Job : *Aspersum est in habitatione nostra sulphur* (Job xviii). Attamen nullum penitus læsit, quanquam intro plurimi essent, adeo ut ne cortinas quidem modicum afflaverit, quæ, sicuti mos in Quadragesima est, ante crucifixum in medio ecclesiæ et ante cancellum pendebant, pene celatis sursum, terræ deorsum attinguæ. Tamen nunc supra easdem cortinas se elevando, nunc infra in modum explorantis, quem feriret, se deponendo illius judicio, qui terribilis est in consiliis super filios hominum, penetravit usque ad majus altare, et aliquandiu circumvolitans, nec quidquam aliud tangens aut ustulans, pallium intaxat quo ipsum altare opertum erat, scidit, non ussit; sigillum vero marmoreum in septem partes dissolvit, sancto Spiritu septiformi, heu! a nobis offenso. Eo deinde quo ierat modo reversum atque circa crucifixum et cortinam ei appendentem volitans, per majus item ostium monasterii supra caput mulierculæ cujusdam astantis et sanctum Laurentium inclamantis innocue egressum est.

CAPUT II.

Res quoque accidit mira, quam amplectimur quasi miraculum a Deo. Nam sudarium, quo prædictum tegebatur sigillum, ab ustione vel scissura inventum est illæsum, servante procul dubio illud Sancto sanctorum, qui suam in sepulcro faciem sudario dignatus est tegi, qui cum iratus fuerit, misericordiæ recordatur.

Eramus itaque non parva turbatione attoniti turbante illo, de quo propheta : *Ab aquilone*, inquit, *pandetur malum super terram* (Jer. i). Siquidem et ab aquilonari parte coruscus hic (et turbo pertonerant vehementi grandine ignem, qui e vestigio ruptis nubibus est secutus, tertio præcedente.

Luce clarius ergo exerti in nos sunt tres illi de psalmo versiculi : *Ascendit fumus in ira ejus, et ignis a facie ejus exarsit, carbones succensi sunt ab eo : præ fulgore in conspectu ejus nubes transierunt, grando et carbones ignis, et intonuit de cælo Dominus, et Altissimus dedit vocem suam, grando et carbones ignis* (Psal. xxi).

Forsitan cum Nadab et Abiu filiis Aaron in turribus nostris, id est, in mentibus et corporibus nostris ignem alienam et incensum non bene redol-

ens obtuleramus, quod ferre non potuerit levita castissimus, martyr purissimus, qui, juxta sancti Job dictum, probatus est quasi aurum, quod per ignem transit, qui seipsum obtulit Deo in odorem suavitatis. Unde et pavendum horrifice nobis, quod ait ad Hebræos Apostolus : *Horrendum est incidere in manus Dei viventis* (Hebr. x). Quia terribilis est quædam expectatio judicii et ignis æmulatio, quæ consumptura est eos, qui Filium Dei conculcaverint, et sanguinem testamenti pollutum duxerint, in quo sanctificati sunt, et spiritui gratiæ contumeliam fecerint pollute accedendo, temere tractando, indiscrete accipiendo corporis et sanguinis Christi sacramenta. Etenim *quicumque manducat et bibit indigne, reus est corporis et sanguinis Domini, judiciumque sibi manducat et bibit non dijudicans corpus Domini* (I Cor. xi).

Novi siquidem et æterni testamenti hoc sanctum singulare dignius longe est quam veteris et transitorii testamenti sanctum sæculare, dum et Evangelii per Christum gratia pluris multum sit quam per Moysen legis justitia; quam tamen si quis irritam fecisset, sine ulla miseratione duobus vel tribus testibus moriebatur. Quocirca et idem Apostolus Corinthios non rite seipsum probantes, imo irreverentius tantis se mysteriis ingerentes redarguens : *Ideo*, inquit, *inter vos multi infirmi et imbecilles multi, et dormiunt multi* (ibid.). Langueuribus enim tabescebant variis, et febribus inæstuabant et moriebantur plurimi. Quia igitur seipsum minimo dijudicabant, quatenus emendationi studerent, judicabantur et corripiebantur a Domino, de quo ad Moysen angelus : *Dominus*, inquit, *zelotes nomen ejus, Deus est æmulator* (Exod. xxxiv); ad populum vero Moyses : *Deus noster ignis consumens est* (Deut. ix). Cujus scilicet quantum movere soleant zelum anathematis seu obedientiæ contemptus, ut duo de innumeris ponam, exemplo est Achan qui propter anathema lapidibus fuit obrutus, suaque omnia igne combusta; itemque Saul, a quo propter inobedientiam scissa regni est purpura dicente propheta, *cujus sciderat ipse pallium : Scidit Dominus regnum Israel a te, et quia projecisti sermonem Domini, projecit te Dominus, ne sis rex : melior est enim obedientia quam victimæ et aucus'tare magis quam offerre adipem arietum, quoniam quasi peccatum ariolandi est repugnare, et quasi scelus idololatriæ nolle acquiescere* (I Reg. xv).

Materiæ, mi frater, exigit triste fundamentum, ut tristia superædificem verba; nec vereor, ne illo satyrici me notes elogio : *Plus aloes quam mellis habes*, cum vercamur, cum doleamus hæc fuisse potissimum mala quæ nos cibaverunt pane lacrymarum, quæ nos potaverunt doloris absynthio. Sed cæptæ jam prosequar sericem narrationis.

CAPUT III.

Quando hæc nos incessit subito tempestas, procedere debemus in civitatem ad exsequias cujusdam canonici, et propterea illo mane matutinus

officium aliquot horarum cum matutinali missa A expleveramus, dispensante misericorditer eo, qui omnia in mensura et pondere et numero constituit, ut non ad horam tantæ animadversionis divina celebrarent super ipsum altare mysteria, quod sine multo fieri non potuisset periculo tam in ministris quam in sacramentis.

Miser ego ad tantam concussionem pavidus fugi in ecclesiam, ut ibi tutior essem, cum occurrit ex fratribus, dicens pallas altaris a fulmine tactas ardere. Inhorruui, extremui, sed tamen prompte in fidem martyris excitus cucurri, negligensque mei (necdum enim vapor cum fetore, caligo cum horrore decesserant loco) lavam altaris, quam exuri putabam, corripui ut excuterem, quæ vi quadam veluti a vento dijecta partim super ipsum altare superjacente missali remanserat, partim in pavementum defluerat. Obstupui mansisse incombustam, dum sub ea scintillam ignis reperissem ardentissimam, in quam et aliquandiu intendi, atque consideravi quiddam fuisse vivacis ac subtilis substantiæ, de qua, martyre sancto teste, timui ne mihi aut insiliret in faciem, aut sævum aliquid diceret. Quod cum vellem decutiendo exstinguere, subito disparuit. Fuisse dæmonem conjicio, qui pro sua potuerit subtilitate per rimas seu cavernulas irrepere, et ignea quadam vi vel demoliri aliqua vel adurere. Namque ut erratici, ita subversorii sunt dæmones, quantum a Dei bonitate frigidi, tantum ex sui malitia igniti. Quomodo autem non pateat illi nos addictos sententia: *Misit in eos iram indignationis suæ, indignationem et iram et tribulationem, immissiones per angelos malos (Psal. LXXVII)?*

Pyxidem denique argenteam, in qua corpus Dominicum habebatur, inveni super altare dejectam, quia catenulam, de qua ex more pendebat, ferream vis caloris velut stipulam siccam absumperat, ut vix aliquantos iude annulos reperiremus. Ipsam gemebundus accepi firmiter quidem seratam, sed atramenti instar fuliginatam, et foramen modicum solitum habentem, quo nescimus, tunc artifice factam. Fuliginem illam manibus terendo atque fricando abstergi, aperui, tresque oblatas intus integras, sed paululum obfuscatas inveni, circumstantibus ostendi, quoniam summa nobis erat trepidatio, D ne corpus Dominicum deperisset.

CAPUT IV.

Fratres porro altare circumdantes, quatenus si quæ resedissent ignis scintillæ, exstinguerent, pallium quidem, ut supra memini, scissum, sigillum in partes divisum, sudarium neque scissum neque usitatum invenerunt, nisi quod etiam in eo, sicut in pyxide, modicum foramen, quantum fieri acu posset, videretur.

Igitur sigilli fragmenta cum lacrymis et mœrore multo levantes, plumbeam, quæ sub ipso fuerat, capsellam, in qua sanctorum reliquiæ continebantur, tutum in locum post altare transposuimus, ubi nec cera diligenter, nec lumen deesset continuum. Non

enim ingratis accipimus, sed propensa gratiarum actione excolimus, quo ad tantum, ut dixerim, caminum nec plumbum liquefieri, nec reliquiæ consumi, nec potuerit cera resolvi. In prædicta etenim capsella dominus Reginardus memorabilis episcopus, constructor ecclesiæ istius, unica devotione suum ex cera cum reliquiis condiderat sigillum. Non advertis, quicumque pietatis donatus es spiritu, trium hic puerorum præconiale spectaculum, quorum neque saraballa neque capillum saltem septemplex flammæ valuit vehementia temerare? Etiam hic digito Dei athleta cooperatus est victoriosus, de quo veraciter dictum sit: *Cum transieris per ignem, flamma non nocebit tibi, et odor ignis non erit in te (Dan. III)*, quandoquidem et ipse de craticula se assantibus dixerit: « Infelices! Non agnoscitis, quia carbones vestri non ardorem mihi, sed refrigerium præstant? »

Ante hunc ignem, febiles ac si dicam thermas, dixerat in visu cuidam sanctis illius advoluto genibus et supplicanti: *O frater, venio iterum assari. Et quoniam minatur per prophetam Dominus, Scrutabor Jerusalem in lucernis (Soph. I)*, non habeatur frivolum, quod visus est idem Vigil sanctus omnia monasterii nostri et claustrum noctanter diversoria deambulasse et cum lucerna scrutatus fuisse, nec ut filios diei et lucis ambulare quosdam indignatus virga minaci longius eliminasse. Hoc etenim de quibusdam accidisse magis est commiserandum, quam aliquem hoc vidisse insimulandum. Quid vero et illud, quod conspecta est imago Domini in cruce pendens et quasi vivens amaras fudisse lacrymas, illi, qui hoc videbat in mentem tunc veniente, quia videns Dominus Jerusalem flevit super illam, qui videlicet tanto stupore ac tremore perculsus est, ut visionem non sustinens nutabundo vix gressu sese subtraxerit. Verum quoniam dicit Ecclesiastes: *Tempus loquendi, et tempus tacendi (Eccle. III)*, supersedeo nonnullis et visionibus et offensis, quæ tantum nobis præsignavere malum, pro similitudine quadam illud tibi Virgilianum, mi frater, ingerens, nam scholarium studiosus es litterarum:

Sæpe malum hoc nobis, si mens non læva fuisset,

De cælo tactas memini prædicere quercus.

(VIRGIL. Buc. lib. I, vers. 16, 17.)

CAPUT V.

Quamquam igitur tam enormiter confusi [spectaculum quippe facti sumus mundo et angelis et hominibus (I Cor. IV)], non tamen in salicibus Babylonis suspendimus organa nostra, imo, ut scriptum est: *In tribulatione invocasti me et liberavi te; exaudi te in abscondito tempestatis (Psal. LXXX)*, multiplicavius laudare Deum super judicia justitiæ suæ variis satisfactionum modis, quos propter semetipsum habeat acceptos, qui penetravit cælos Jesus Christus Filius Dei, qui in diebus carnis suæ preces supplicationesque ad eum, qui posset salvum illum facere a morte, cum clamore valido et lacrymis offerens exauditus est pro sua reverentia (Hebr. V).

Ne desertum præterea usquequaque remaneret capitale nostrum, id est majus altare, oraculum attendimus propheticum: *Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua, et invoca me in die tribulationis, et eruam te et honorificabis me* (Psal. xliix), nec non licentia episcopali minus altare majori nunc usque superponimus sacratum a domino Thicwino venerabili Leodiensium episcopo. Et quoniam ecclesia nostra in Non. Novembris a sanctis sacra et dedicata est episcopis Reginaldo videlicet, Joanne Portuensi apostolicæ sedis legato, Pelegino Cotoniensi archiepiscopo, visum humilitati nostræ est quatenus pro tantorum reverentia et prærogativa Patrum, nec non et primæ sacrationis pio respectu, denuo ipsa eadem die reconsecratur.

Proinde levamus oculos nostros in montes, unde veniat auxilium nobis, in te, o benedicta benedictarum virgo Maria, de qua, ut scribit Daniel, lapis abscissus est sine manibus, qui factus est in montem magnum, ita ut impleat universam terram; et in te, o Laurenti, mons craticulate, qui quanto inter tormenta detritus, inter flammam es liquefactus, tanto magis excrevistis usque ad cælestes Christi januas, quas ingredi sole clarior meruisti. In vos etiam, o Sancti omnes, quos in Canticis canticorum dilecta dilecto esse pronuntiat montes aromatum, quatenus vestrorum odoribus meritorum juxta Zachariæ dictum, effundat Dominus super domum hanc et super habitatores ejus spiritum gratiæ et precum, ut, secundum eundem prophetam, sinus benedictio, qui maledictum esse nunc censemur a sæculo. Siquidem hæc nostra flagellatio facta est multis in scandalum, quasi et ille circuitor terræ et perambulator Satan Job justum non percusserit; Jesu quoque sacerdoti magno non steterit a dextris ut adversaretur ei, et Psalmista non dixerit: *Fui flagellatus tota die et castigatio mea in matutinis* (Psal. lxxii), innumeraque alia, quæ possunt objici, quando nec ipse Satan, quantum voluit, sed quantum, et quomodo, et ubi permissus est, nos impetierit illius judicio, ejus judicia abyssus multa.

CAPUT VI.

Quod evidenter cuidam ostensum est, qui subsecuto Parasceve, dum matutinali hora, post vigiliarum et orationum munia, sese in terram paululum quieturus coram altari quodam dedisset, supra se quodammodo factus vidit ea parte aeris, qua fulmen deciderat, clarissimæ lucis angelicam cohortem, quæ obsiderit dæmonicæ cohorti, nostram penitus in conflagrationem succensæ. Sed sicut deficit fumus, deficit, sicut fluit cera a facie ignis, sic tartarus ille torris a facie martyris assati fumigans defluit. Nec fuit horridior fumus ille, quem vidit Isaias implese domum Domini, isto, qui totum ita monasterium obsudit, ut ex fulgure illud accensum stibilliter discurrendo perstreperemus. Sed profecto angelus faciei Dei, angelus, quem quartum in camino cum tribus pueris deambulantiem vidit et ob-

stupuit tyrannus; ille inquam, qui excussit flammam ignis de fornace, hoc etiam abegit incendium, et ipsos in dæmones tanquam in Chaldæos, qui feroces interpretantur, retorsit.

Propterea miserationum, Domine, tuarum recordari æquum est, laudationem tuam loqui os nostrum salutare, super omnia, quæ largitus es nobis secundum multitudinem misericordiarum tuarum: omnia enim, quæ fecisti nobis, in vero judicio fecisti.

Nec vero sit supervacuum, Jesu Christe, sacerdos magne, sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, quod te vidit quisquam cultu sacerdotali, cultu supercælesti plusquam Aaron gloriosum, ad altare, quod nunc videris ut tabernaculum Silo repulisse, mystica quædam et quæ supra hominem sunt, sacramenta celebrasse. Erat ecclesiæ structura mirabili modo innovata, aromaticus odor diffusus, claritas ut civitas, quæ, juxta Apocalypsin, non eget sole neque luna, ut luceant in ea, nam claritas Dei illuminat eam, et *lucerna ejus Agnus est* (Apoc. xxi). Illuminanti ergo mirabiliter a montibus æternis supplicent omnes filii lucis, imploret atque impetret omnis Ecclesia sanctorum, quatenus Ecclesia nostra benedictionem accipiat et misericordiam a Christo Domino pontifice summo, saturari vero. Amen.

CAPUT VII.

Frederico in Christo familiari amico suus R.

Monet apostolus, non alta sapere, sed humilibus consentire. Idcirco quoniam instar David te scio humilem in tuis esse oculis, nec genere nec scientia extolli, simul nec vilipendere amici scripta, quamlibet simplicioris, Libellum ad te flebilem scribere gratum ac præcordiale habui. Quem videlicet ut sic titularem, ratio dictavit materiæ. Huic favorem, huic gratulationem te impensurum, prout cæteris soles, opusculis meis, non ambigo, tametsi utilitas sit in eis modica. Sed magnipendis etiam minima pro tua indole bona. Nam mediocribus quoque scriptis amicorum benignitas scit favere, alienorum malignitas nescit ignoscere. Trahit invidus ad culpam, quod emendationis minus fuerit tractum ad limam.

Sed habeo adversus te, quod charitatem primam reliquisti. Siquidem postquam Stabulas abiisti, postquam Stabulensis effectus es, nullum mihi allequium, nullam litterarum schedulam misisti, quæ arietes, oves, vitulos Arduenna non habeat, de quorum solent pellibus conlici pergamentum. Et quæ tanta fuit Stabulas tibi causa videndi? Illicne legata tibi est stabulandorum cura equorum, qua detentus litterarum ad amicum ita tenuis subtraxit officium? Sed forsitan causaberis onagres abesse, qui tuos ad nos deportent codicillos? Adsunt autem commean-tes plurimi. Si prædones vereris, quorum ferax Arduenna est, ergo per tales mitte, quorum supellex ad instar sit Gabaonitarum, qui misero potere

habitu ipsos etiam hostes inclinare ad misericordiam. Reduc ad memoriam :
Cantabit sacrus coram latrone viator.

Quandiu autem non rescripseris, nec duos saltem cuprens a Samaritano denarios, nec a nobis vel stabularii vale accipies.

REINERI MONACHI

LIBELLUS

GRATIARUM ACTIONIS AD B. LAURENTIUM

Super dedicatione nova ecclesiae monasterii sui.

(D. Bern. Pezius, *ibid.*, col. 197.)

CAPUT PRIMUM.

Post vocem commotionis magnae, qua super nos Deus majestatis intonuit, quemadmodum anteriore dignatum est libello, nunc illa nobis voce exclamandum est, quam audivit post se Ezechiel sanctus, vocem similiter commotionis magnae: *Benedicta gloria Domini de loco suo (Ezech. iii)*. Ad tuum siquidem redisti locum, o Laurenti, a quo per septem menses ac tredecim dies nostris relegatus offensis exsulaveras. Proinde et nos ut Decalogi vere transgressores per hanc, tui exilii moram offensae Trinitati satisfacere, sanctum denique septiformem Spiritum impensius obsecrare non destitimus, et quasi septuplum nosmetipsos variis poenitendo modis punivimus. Tuis igitur avertas meritis, ne tali ulterius plaga feriamur, a septem denique plagis, quae scribuntur in Apocalypsi novissimae (Apoc. xv), quoniam in illis consummanda est ira Dei, tuo desensemur patrocinio. Benedictus itaque Dominus ex Sion, qui habitat in Jerusalem, quia licet fueris, o patrone exorabilis, aversus, solemniter tamen ad pristinum es habitaculum reversus, ut non solempniori spectaculo, non clariore triumpho ad suam de exilio redierit sedem clarissimus ille Christi dilectus fidelium proclamantibus populorum choris: *Benedictus, qui venit in nomine Domini; Hosanna in excelsis (Marc. xi)*.

O lampade solari splendidiorem nobis illam lucem, cum in Nonas Novembris, quae veteris dies fuerat dedicationis, ad novam dedicationem convenit in ecclesiam nostram magna devotione magna populi multitudo, et astanta cum monachis, clero abbatibusque religiosis antistes Leodiensis domnus Rodulfus, vir amplissimae nobilitatis, ecclesiasticae praecedens est sacrationis ministeria, tam pio discursu, tam spectabili occurso: ac si Jesum sacer-

B dotem magnum mutatoris et cidari munda cerneret infloratum.

CAPUT II.

Quod fuerat igitur desolatum, sit altare consolatum, sacrosanctis renovatur mysteriis, aqua, oleo, chrismate tuarum, Christe, ad instar plagarum signatur ac dedicatur. Capsella, in qua dulcissimum nobis man, id est martyris reliquiae continebantur, cum jubilis cordium devotis et lacrymarum odoramentis reportatur. Haec, inquam, urna Moysi aurea nobis pretiosior, in pristinum relocatur sacrarium. Sigillum superinducitur marmoreum, et firmatur lapis benedictione jam et unctione non minus sacer illo, cui Jacob in Bethel superfudit oleum. Nec angelos defuisse sanctos credimus benignumque Jesum, quem unxit Deus oleo letitiae praesens consortibus suis, scalae innixum repropitiationis desuper benedixisse astantibus, acceptasse fidem et vota sicut unguentum nardi pistici pretiosi aromatizantia, quod super caput ac pedes ejus poenitens effudit pretiosa, cujus ex odore miro tota est domus repleta.

Subinde ergo in voce exultationis et confessionis cantavimus: *Terribilis est locus iste, hic domus Dei est et porta caeli et vocabitur aula Dei*, obtulimusque sacrificium laudis, sacrificium quasi vespertinum, quod te, o Laurenti, passo, te in vespera sepulto Justinus obtulit presbyter sanctus, panem vitae aeternae et calicem salutis perpetuae, de quo lacrymabili communicatu participati sunt, qui aderant omnes Christiani, super te gementes ut columbae, murmurantes in cordibus suis.

Saltaverit quidem totis viribus egregius ille psaltes David, percusserit in organo, obtulerit holocausta et pacifica, cum deduceret arcam Domini exor-